

Fusun Erdoğan: 'Bazı yaralar zamanla iyileşmez!'

Posted on 26/04/2018

Ermeni Soykırımına ithafen söylenmiş bir söz bu... Ve bu sözün gerçek yaşamdaki karşılığını anlayabilmek için, ya bu acıların içinden geçerek hayata tutunmuş birinin yaşadıklarını anlatırken yüzüne çöken derin acı ve korkuya şahit olmalı... Ya da halkına yaşatılan acıların öyküleriyle büyümüş biriyle yüzleşmeli; gözlerine çöken acı ve öfkeyi hissetmeli... İnsan ancak o zaman soykırımın insanlık için nasıl bir onulmaz yara olduğunu anlayabiliyor. O zaman zamanın her derdin ilacı olmadığını görebiliyor.

O zaman Ermenilerin soykırımı neden "Meds Yeghern/Büyük Felaket" dediklerini kavrayabiliyor. O zaman bütün yaşamları boyunca Ermeni olduğunu çocuklarından bile gizlemesinin nedenini çözebiliyor...

Geçtiğimiz yaz İsviçre'de gerçekleşen Coux 2017 Formu'nda Türkiye, Lübnan ve Ermenistan'dan gelen gençlerle, Hollanda'dan giden Ermeni, Türk, Kürt, Alevi, Azeri gençler bir buluşma gerçekleştirdi. Bazı gençlerin ikinci buluşmasıydı bu. Benim heyete dahil olmamın nedeni ise; Form'da Türkiye'de sansür ve tutuklu gazeteciler sorununu kendi öyküm üzerinden katılımcılara anlatacak olmamdı. Zira Form "anlatacak öyküsü olanların" bir buluşmasıydı...

İlk gün, kayıt işlemlerinin ardından büyük salonda Form'un açılış törenine katıldık. Daha

sonra da Ermeni, Kürt ve Türk diyalog grubu olarak bir ağacın gölgesinde oturup, kısaca herkesin kendisini tanıttığı ve atölye çalışmalarına ilişkin kısa bir görüşme yaptık. Beş gün boyunca bize ayrılan atölyelerde hangi gün neler yapacağımıza dair bir plan çıkardık.

Lübnan ve Ermenistan'dan gelen üniversite öğrencilerinin bir kısmının hayatlarında ilk defa Türklerle bu kadar yakın mesafeden karşılaştıklarını sonraki günlerde öğrendik. O zaman ilk günkü atölyede esen soğuk rüzgarların nedenini anlayabildik.

Gençlerden birinin ailesi Suriye'de kalmış, kendisi Ermenistan'a sığınmıştı. Vakti zamanında ailesinin 1915'de yaşadığı travmaya bir de Suriye eklenmişti. Yaşadığı travma taze ve sıcak olmanın ötesinde sürüyordu. Bir kısmı Lübnan'ı yurt edinmiş ailelerin çocuklarıydı. Bazıları ise Ermenistan'dan gelmişti. Her biri ailelerinin, halkının uğratıldığı soykırım öyküleriyle büyümüştü. Her biri soykırımın acılarını yüklenmiş, soykırımın yarattığı travmayla yaşıyordu.

Bizim omuzlarımızda ise Osmanlı'nın yaptığı soykırımın ağır yükü vardı. Ve Caux'da buluşmuş 15-20 kişilik bir grup olarak bu yüklerden kurtulmanın tek yolunun geçmişle yüzleşmek ve hesaplaşmak olduğunun farkındaydık. Bizim özürümüzün tarihin açtığı o derin yaraları kapatmaya gücünün yetmeyeceğini biliyorduk.

Bütün mesele bu suça ortak olanların, Osmanlı'nın/atalarının kanlı tarihini sahiplenenlerin özür dilemesi ve gereğini yapmasından ibaretti. Fakat bırakalım geçmişle yüzleşme ve hesaplaşmayı, onlar hiç bir dönem Ermeni halkından özür dilemeye bile yanaşmadılar. Yüzyıl boyunca soykırımın gerçek olmadığını ispat etmeye çalıştılar. Ellerindeki kanı yeni bir tarih yazarak temizleyebileceklerini sandılar!

Osmanlı'nın mirasını devr aldıklarını söyleyen Erdoğan gibileri ise hala "afedersiniz Ermeni" modunda... Gözünü kırpmadan, atalarının katliamlarına yenilerini eklemekle meşgul... Kürdistan kasabalarının, kentlerinin, köylerinin yakılmasını emreden bir katil. Büyük bir

iştahla atalarının katliamcı mirasını yaşıyor. Soykırımın 103. yılında, bir avuç insan hakları savunucusunun İstanbul'da gerçekleştirmek istediği anmaya polisini saldırtıyor, insanları gözaltına alarak inkar politikasını sürdürüyor...

Soykırma dair ne kadar okumuş olursak olalım, ne kadar empati yaparsak yapalım; soykırımın gençlerin herbirinin yüreğinde onulmaz yaralar açtığı gerçeğini, ikinci gün gerçekleştirdiğimiz atölye çalışmasında, iletişim öğrencisi Arsha Louyd'un sunumu görünür kıldı. Arsha'nın sunumuyla bir gün önce gerçekleştirdiğimiz atölye çalışmasında esen soğuk rüzgarlar yerini ılıman bir havaya bırakmış olsa da... Bir kez daha yaşayarak gördük ki, bazı yaralar zamanla iyileşmiyor! Geçmişle yüzleşmeden ve hesaplaşmadan, geçmişin açtığı o derin yaralar, travmalar kuşaktan kuşağa aktarılarak yaşıyor.

103. yılında soykırma katledilenleri sevgiyle anıyorum... Soykırma gerçekleştirenleri lanetliyorum...

Kaynak: [Yeni Özgür Politik](#)